

много ученъ, щото започналъ вече да пише и по газетитѣ.“ Тѣзи нѣща ме увлѣкоха да вървя още по нататѣкъ; азъ започнахъ повече да са трудя за да са науча да съчинявамъ. Започнахъ прѣзъ всѣки 5—10 дни да давамъ на в. „Руссе“ дописки, които са помѣстваха въ цѣли подлистници противъ помощника на окол. началникъ, противъ градскій кметъ, противъ мировий сѣдия и други, и тѣзи господа са отнасяха къмъ мене твърдѣ учтиво и любезно — повѣдение, което произвеждаше надъ мене едно особно влияние, като ма караше да мисля, че азъ съмъ вече единъ отъ виднитѣ членове на обществото и че, като такъвъ, трѣба да са отнасямъ по-мѣдро, по-разумно, по-учтиво къмъ всѣкиго. Отъ начало всичкитѣ ми дописки са по-правяха въ редакцията на в. „Руссе“, но по-послѣ тѣ започнаха да са публикуватъ въ вѣстника така, както ги давахъ, защото въ скоро време са научихъ да свързвамъ мислитѣ, прѣдложенията и да поставямъ прѣпинателнитѣ знакове тамъ, гдѣто трѣба. Другитѣ граматически правила още ги уча, и то не за туй, че сж нѣщо мѣчно, а за туй, защото у насъ нѣма едно правописание, нѣма едно правило, и всѣки си пише споредъ както самъ намѣри за добрѣ. — Прѣзъ мѣсецъ Май отидохъ за пръвъ пѣтъ въ гр. Руссе; тамъ са запознахъ съ нѣкого си Х. М. Гребенаровъ, — единъ почти неграмотенъ човѣкъ, а освѣнъ това и твърдѣ дрипавъ, — който издаваше календарчета и други книжки съ анекдоти, пословици и пр. Право да си кажа, като глѣдахъ себе си, като глѣдахъ Гребенарова, азъ завидѣхъ на послѣдний. Казахъ си: „защо този човѣкъ, като е по-неграмотенъ отъ мене, да има вече нѣколко книжки и календарчета отъ него, а отъ мене да нѣма нищо! И менъ хората още ме считатъ за нѣщо!!... Както видите, азъ поставихъ себе си по-долу отъ Гребенаровъ, но не искахъ да остана такъвъ. Като са върнахъ пакъ въ с. Долно-Орѣхово, азъ строго се замислихъ, какво ли да напиша и да го издамъ на отдѣлно. Мисляхъ да събера гатанки, приказки и други такива и да ги издамъ на брошурка; но пакъ това не ми са виждаше толкова мѣчна работа и мисляхъ, че всѣки ще каже: „хе, събралъ ги отъ тукъ, отъ тамъ — това и баба го направва.“ За туй азъ търсяхъ да залоя нѣщо по-мѣчно. Намислихъ да съставя годишно календарче за 1885 год. Безъ да искамъ отъ нѣкого нѣкакви упѣтвания, заловихъ са на работа. На помощ си взехъ само единъ „Вѣченъ календаръ“ и нѣколко стари